

Holger K. Nielsen (SF):

Det her lovforslag hænger jo meget sammen med den ballade, der var i den københavnske teaterverden her i efteråret – som også andre har påpeget et forløb, der ikke var specielt kønt. Man kan diskutere, hvor meget det skyldtes strukturen, og hvor meget det skyldtes de personer, der udfyldte strukturen. Jeg tror ikke, der er nogen tvivl om, at den slags konflikter kan opstå i alle strukturer, hvis der sidder de forkerte mennesker og skal administrere. Og omvendt kan selv umulige strukturer komme til at fungere udmærket, hvis det er nogle ordentlige mennesker, der sidder og skal administrere den måde, de fungerer på.

Jeg tror bestemt, at en del af de problemer, som man stod over for i efteråret, havde at gøre med, hvad man måske kan kalde en vis ufølsomhed i den måde, bestyrelsen i Københavns Teater håndterede de her problemstillinger på, og at de i hvert fald ikke var i stand til at skabe tillid til den kunstneriske verden, de skulle forholde sig til, og at det er en del af det her.

Hvad angår de strukturelle spørgsmål, ligger der måske også et problem i, at der har været et lidt uafklaret forhold – i hvert fald i opfattelsen hos de mennesker, der havde med det at gøre – mellem bestyrelsen for Københavns Teater og bestyrelsen for de enkelte teatre i København, og hvor man et eller andet sted jo er nødt til at have i baghovedet, at man besluttede sig for at få en stærk bestyrelse i Københavns Teater, der kunne koordinere og kunne få en stærk profil for det københavnske teater, men jo samtidig havde nogle engagerede mennesker i de lokale teatres bestyrelser.

Den konflikt har man taget lidt højde for i det her lovforslag, og lad os så se, hvordan det fungerer, men jeg synes da bestemt, som også den radikale ordfører var inde på, at det er værd at se på, om der kan ændres yderligere på det. Det er vi bestemt ikke afvisende over for at gøre i udvalgsarbejdet.

Med hensyn til hele problemstillingen vedrørende mulighederne for at anke beslutninger i Københavns Teater synes jeg på den ene side, det er vigtigt at holde fast i armslængdeprincippet, og det vil sige, at det ikke skal være sådan, at hver gang der bliver truffet en beslutning, som nogen er utilfreds med, kan man gå til politikerne eller til kulturministeren for at få ændret en sådan beslutning. Det bliver helt, helt uholdbart for alle parter, at det bliver sådan, og det er

imod en årelang tradition i dansk kulturpolitik, at politikerne skal ind og styre den slags ting.

Men på den anden side synes jeg bestemt også, det er værd at overveje, om den stærke position, som bestyrelsen i Københavns Teater har, ikke kan give anledning til en debat om, dels hvordan bestyrelsesmedlemmerne udpeges, dels om der kan findes andre former for, hvad jeg vil kalde en mere demokratisk kontrol i forhold til de beslutninger, der måtte blive truffet, vel at mærke uden at det bliver politikerne eller kulturministeren, der skal ind og have noget at skulle have sagt.

Kl. 12.45

For det er meget vigtigt for os at slå fast, at armslængdeprincippet skal være der, men vi er bestemt også åbne over for at diskutere, hvordan man eventuelt kan få en struktur, så man undgår det billede, som har tegnet sig, og som det opfattes udeomkring, og som mange mener er et stort problem, nemlig at man har fået, om jeg så må sige, et inden for armslængdeprincippet meget centraliseret bureaukratisk system, som ikke tager tilstrækkeligt hensyn til de kunstnere, der skal have med det her at gøre. Det er vi åbne over for.

Det betyder ikke, at vi ikke kan støtte det her, men jeg synes, det er vigtigt, at vi får en debat i udvalget om hele den her problemstilling.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Per Clausen som ordfører.

Per Clausen (EL):

Enhedslisten var jo ikke med blandt det meget store flertal af Folketingets partier, som indførte den her ændrede måde at styre Københavns Teater på, og det var bl.a., fordi vi mente, at der i det forslag, der lå dengang, lå nogle åbenlyse centraliseringer, som vi opfattede kunne medføre en række problemer.

Det har det så også gjort, kan man sige. Man kan selvfølgelig altid diskutere, om det er strukturerne eller personerne, der er afgørende for, om det går galt. Det, man måske altid skal overveje, når man laver strukturer, er, om man laver nogle strukturer, hvor man sikrer sig, at mennesker, som er magtfuldkomne, får svært ved at agere, eller man laver nogle strukturer, hvor mennesker, der er magtfuldkomne, får gode muligheder for at agere. Realiteten er vel, at man her har lavet nogle strukturer, hvor nogle magt-